

Sygn. akt VI U 2321/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 17 czerwca 2013 r., znak: (...)

w sprawie: J. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu

J. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia (...)r. do dnia (...)

2) w pozostałym zakresie oddala odwołanie,

3) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie

ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

4) wniosek ubezpieczonego o przyznanie odsetek przekazuje do rozpoznania

organowi rentowemu.

Na oryginalnie właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 2321/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14.06.2014 r., odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W decyzji stwierdzono, że ubezpieczony jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.12.2013r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony podniósł, że rozpoznano u niego zespół depresyjny ciężki oraz schorzenie kręgosłupa. Dysponuje też zaświadczeniami o stanie zdrowia z (...).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ubezpieczony J. K. był uprawniony do renty z tytułu okresowej całkowitej niezdolności do pracy do dnia(...) W wyniku rozpoznania kolejnego wniosku o rentę, Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 31.01. 2013 r. stwierdzili, że badany jest częściowo niezdolny do pracy. Ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od powyższego orzeczenia wobec czego decyzja z dnia 19 lutego 2013 r. organ rentowy przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzja ta nie została zaskarżona przez ubezpieczonego wobec czego uprawomocniła się i na jej podstawie podjęto wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31.01.2013 r. k. 144 akt ZUS

decyzja ZUS z dnia 19.02.2013 r. k. 145 akt ZUS

W dniu 11 kwietnia 2013 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o rentę. W wyniku rozpoznania tego wniosku Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 24.05.2013 r., stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do (...)a niezdolność powstała przed 1.04.2013 r. Na skutek zarzutu wadliwości orzeczenia Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 24.05.2013 r. stwierdziła, że badany jest jedynie częściowo niezdolny do pracy do (...)

Dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24.05.2013 r. k. 9 akt ZUS

orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14.06.2013 r. k.16 akt ZUS

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, psychiatry, psychologa i internisty.

Biegli po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- zaburzenia depresyjne nawracające
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią szyjną z okresowym zespołem bólowym C i L-S
- torbiel pajęczynówki
- przebyta operację dyskopatii szyjnej

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonego skutkuje jego całkowitą niezdolnością do pracy do (...) Biegli zgodzili się z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS, nie podzielili natomiast orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS stwierdzając, że stan ubezpieczonego nie uległ poprawie mimo systematycznego leczenia. Ubezpieczony nie kwalifikuje się do podjęcia zatrudnienia z przyczyn dotyczących układu psychicznego i nerwowego. Występują przeciwwskazania do pracy w pochyleniu, dźwiganie ciężarów, pracy w pozycji wymuszonej. Problemy natury psychicznej stanowią ograniczenie w zakresie zatrudnienia związanego z wysokimi wymaganiami dotyczącymi tempa pracy, dyspozycyjności oraz bieżącej systematycznej oceny.

dowód: opinia biegłych sądowych lekarzy z dnia 18.10.2013 r. (k. 14-15akt)

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, organ rentowy nie wniósł do niej zastrzeżeń. (vide: k. 34 akt)

Zarządzeniem z dnia 15 stycznia 2014 r. zobowiązano biegłych do wskazania daty początkowej stwierdzonej niezdolności do pracy.

Ubezpieczony w piśmie z dnia 30.01.2014 r. ubezpieczony podniósł, iż jego całkowita niezdolność do pracy trwa nieprzerwanie od ustania poprzedniej niezdolności. Na powyższą okoliczność przedłożył dokumentację medyczną (k. 40-46 akt)

W opinii uzupełniającej wydanej w dniu 20.01.2014 r. biegli podtrzymali swoje wcześniejsze orzeczenie i stwierdzili, że badany jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia badania dla celów rentowych.

Dowód: opinia uzupełniająca k. 47 i k. 53 akt

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, organ rentowy nie wniósł do niej zastrzeżeń. (vide: k. 59 akt)

W toku rozprawy w dniu 5.06.2014 r. ubezpieczony ponowił wcześniejsze stanowisko domagając się przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia (...) wedle jego oceny orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 24.05.2013 r., potwierdza, że jego niezdolność do pracy powstała przed 1.04.2013 r., czyli istniała od 1.01.2013 r. (k. 66 akt)

Postanowieniem wydanym na rozprawie zobowiązano ponownie biegłych do wskazania daty początkowej istnienia całkowitej niezdolności do pracy. (k. 67 akt)

W opinii uzupełniającej z dnia 10.07.2014 r. biegli wskazali, że zgadzają się z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24.05.2013 r., który stwierdził całkowitą niezdolność badanego do pracy – przed 1.04.2013r. czyli od miesiąca w którym złożono wniosek.

Dowód: opinia uzupełniająca (k. 79 akt)

W piśmie z dnia 28.08.2014 r. organ rentowy domagał się uzupełnienia opinii poprzez wskazanie konkretnej daty początkowej niezdolności do pracy. Ponadto zarzucono, że biegli podzielili orzeczenie lekarza orzecznika z 24.05.2014 r., a jednocześnie wskazali inną datę końcową niezdolności niż lekarz orzecznik, tj. 10.2014 r. ta kwestia także wymaga doprecyzowania. (k. 85 akt)

W piśmie z dnia 13.10.2014 r. ubezpieczony ponowił swoje żądanie przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia (...) r. i wniósł o zasądzenie tego świadczenia wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie w wypłacie podwyższonego świadczenia. (k. 92 akt)

Sąd Okręgowy nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego i uznał za niezasadne stanowisko ubezpieczonego.

Sąd podzielił w całości opinię wydaną przez biegłych sądowych lekarzy. Jest ona bowiem wyczerpująca, logiczna i zgodna z zakresami fachowej wiedzy medycznej, w związku z czym nie ma podstaw do jej podważenia,

pomimo zastrzeżeń zgłoszonych przez ubezpieczonego i przez pozwany organ rentowy. Biegli lekarze sądowi są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po wykonaniu badania, zebraniu wywiadu i zapoznaniu z dokumentacją medyczną. Przede wszystkim należy wskazać, że przedmiotem zgłoszonych zastrzeżeń obu stron nie była kwestia stopnia niezdolności do pracy. Co do tego organ rentowy podzielił stanowisko biegłych, że jest to niezdolność całkowita. Kwestią sporną była przyjęta data początkowa tej niezdolności oraz wcześniej nie kwestionowana przez organa data końcowa.

W pierwszej kolejności należy więc podnieść, iż mimo występujących w tym zakresie wątpliwości, datą od której należało przyznać świadczenia, jest dzień (...)r. Jak już wyżej wskazano ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu okresowej całkowitej niezdolności do pracy do dnia 31.12.2012 r. W wyniku rozpoznania kolejnego wniosku o rentę, Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 31.01. 2013 r. stwierdzili, że badany jest częściowo niezdolny do pracy. Ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od powyższego orzeczenia wobec czego decyzja z dnia 19 lutego 2013 r. organ rentowy przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzja ta nie została zaskarżona przez ubezpieczonego wobec czego uprawomocniła się i na jej podstawie podjęto wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Dopiero w dniu 11.04.2014 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o rentę, czyli wniosek o zmianę stopnia niezdolności do pracy i przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Na skutek tego wniosku wdrożone zostało kolejne postępowanie orzecznicze zakończone wydaniem decyzji z dnia 17.06.2014 r. będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że z przyczyn wyłącznie formalnych nie jest możliwe przyznanie świadczenia z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od daty wcześniejszej aniżeli dzień 1.04.2013 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 129 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Uwzględniając zatem wskazane okoliczności oraz zacytowana normę prawną należy stwierdzić, że ocena medyczna stanu ubezpieczonego pomiędzy dniem 1.01.2013 r. , a dniem 30.03.2013 r. nawet jeżeli byłaby korzystna dla powoda pozostanie bez wpływu na datę początkową przyznania wyższego świadczenia. Doprecyzowanie opinii zgodnie z wnioskiem organu rentowego pozostaje więc także bezprzedmiotowe.

Jako datę końcową orzeczonej niezdolności Sąd przyjął datę wskazaną w orzeczeniu biegłych sądowych, tj. dzień (...)r. Opinia jest w tym zakresie stanowcza. Wprawdzie biegli zawarli stwierdzenie, że podzielają stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS, ten zaś wskazał jako datę końcową dzień 31.01.2013 r., jednakże w ocenie Sądu podzielenie stanowiska Lekarza Orzecznika dotyczy w tym wypadku wyłącznie ustalonego przezeń stopnia niezdolności do pracy, a nie daty końcowej tej niezdolności. Prawdopodobność wydanej opinii nie może być z takiej tylko przyczyny podważona. Sąd uznał, że powyższa kwestia nie wymaga dalszego wyjaśniania także z tej przyczyny, że ubezpieczony od wielu lat pozostaje na rencie z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Okresy poprawy stanu zdrowia są krótkotrwałe. Przeprowadzone przez organ rentowy postępowanie orzecznicze w styczniu br. nie ma charakteru wiążącego, wobec czego należało w przypadku ubezpieczonego uwzględnić datę wskazaną przez biegłych w opinii sądowo – lekarskiej.

Mając na względzie powyższą argumentację Sąd uznał, iż ubezpieczony spełnia wszystkie warunki dla przyznania jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe począwszy od dnia(...)r. do(...)r.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

W punkcie 2 wyroku z przyczyn wskazanych powyżej oddalono odwołanie ubezpieczonego na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Przedmiotem rozstrzygnięcia pozostawało także w niniejszej sprawie, czy organ rentowy w ramach swoich uprawnień i kompetencji poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. W zakresie tym Sąd ustalił, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych na etapie postępowania orzeczniczego dysponował odpowiednimi dowodami pozwalającymi na ustalenie, że nadal występuje u badanego całkowita niezdolność do pracy. Wywiad zebrany od badanego przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS odpowiada swą treścią danym zebranym przez biegłych lekarzy sądowych. Zespół specjalistów powołanych przez Sąd dysponował dokładnie tymi samymi dokumentami leczenia i wynikami badań, jakie stanowiły podstawę wadliwego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS. W niniejszej sprawie niewątpliwie jest, że zmiana decyzji w postępowaniu

odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które powinny być i były znane organowi rentowemu. Opinia biegłych została wydana w oparciu o dokładnie takie same dokumenty diagnostyczne jakimi dysponował organ rentowy. Kliniczny stan pacjenta również nie uległ zmianie albowiem dane z wywiadu i badanie fizykalne nie wskazują na to by powód w trakcie badania przez biegłych zgłaszał i cierpiał na inne dolegliwości aniżeli te, które znane były lekarzom wchodzącym w skład Komisji Lekarskiej ZUS. Z uwagi na powyższe w punkcie II wyroku stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zgodnie z art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej.

W punkcie 4 wyroku wniosek o odsetki przekazano organowi rentowemu na mocy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

SSO Ewa Milczarek